

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Kaks TEISTSUGUST

Triloogia 2. raamat

Susan Mallery
TWO OF A KIND
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud
kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.
Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete,
sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Susan Macias Redmond
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M11263913
ISBN 978-9949-25-452-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

*Püüendatud Fool's Goldi 2012. aasta
kõige innukamale fännile Judie Bouldryle ja
vahvale Nana Ellenile, kellele nagu Judielegi meeldib lugeda.
Judie, sa oled nutikas ja entusiastlik ning
Fool's Goldil on vedanud,
et sa olemas oled.*

ESIMENE PEATÜKK

Ratsionaalne mõtlemine ja käsivõitluse alased teadmised olid täiesti kasutatud, kui tuli seista silmitsi suure ämbliku jõleda võimuga.

Felicia Swift seisis liikumatuna laohoone nurgas, tajudes ämblikuvõrku ja teda silmas pidavat ämblikku, kes haudus kindla peale tema hukatust. Seal, kus oli üks emasämblik, olid veel teisedki ja Felicia oli veendunud, et kõik nad ihuvad tema peale hammast.

Ta loogiline mõtlemine puhkes sellise hirmu peale valjuhäälselt naerma. Ta sai tegelikult aru, et ämblikud ei liigu suurtes jõukudes ega haudu tema ründamise plaane. Kuid tõelise arahnofoobi puhul polnud intelligentsist ja loogilisest mõtlemisest tolku. Ta võiks küll kirjutada artikleid ja teha diagramme praegusest hetkest kuni Halley komeedi järgmise saabumiseni, kuid ta kartis ämblikke ja ämblikud teadsid seda.

„Ma taganen nüüd pikkamööda,“ ütles ta vaikselt ja rahustaval toonil.

Tegelikult pole ämblikel kõrvu. Nad tajuvad vibratsioone, aga kuna ta rääkis vaikselt, siis polnud ka õieti mingit vibratsiooni.

Sellelegi vaatamata tundis ta end rääkides paremini ja jätkas, tagurpidi ukse poole liikudes, vaenlast pidevalt silmas pidades, rääkimist.

Avatud uksest voogas sisse valgus. Valgus tähendas vabadust ja ämblikevaba hingamisruumi. Valgus tähendas...

Ühtäkki valgus kadus. Felicia keeras end võpatades ringi, valmis rinda pistma tõelise hiidämblikuga. Kuid selle asemel seisis ta silmitsi pika mehega, kelle juuksed olid sassis ja kulmu kohal arm.

„Kuulsin karjatust,“ ütles mees. „Tulin vaatama, kas on vaja abi.“ Ta kulm tõmbus kipra. „Felicia?“

Just nagu oleks ämblikest veel vähe, mõtles Felicia paanikasse minnes. Kuidas saab see küll võimalik olla?

Fortes fortuna adiuvat.

Ta üritas oma kohmetut aju ohjeldada. Õnn soosib vapraid? Mis kasu sellest küll praegu on? Ta selja taga on ämblikud ja tema ees mees, kes võttis ta süütuse, tema aga mõtleb ladina keeles?

Felicia hingas sügavalt sisse ja võttis end kokku. Ta on logistikaekspert. Sellist kriisi pole veel ette tulnud, millest ta poleks suutnud end välja organiseerida, ning ka tänane päev pole mingi erand. Esmalt tuleb lahendada suured probleemid, siis väiksemad ning vähem kui nelja minuti pärast võib ta lubada endale tasuks New York Timesi pühapäevalisa ristsõna lahendamise.

„Tere, Gideon,“ ütles ta, püüdes talitseda hormoonide reaktsiooni, mis teda seda meest nähes valdas.

Mees lähenes, ta tumedates silmades võis märgata emotsioonide vaheldumist. Kuigi Felicia polnud teiste tunnete lugemise ekspert, tundis isegi tema ära segaduse.

Mehe lähenedes tajus ta, kui suur mees on, kui laiad on ta õlad. Ta T-särk oli rinna- ja käsivarrelihastel peaaegu rebenemise

äärel. Mees nägi välja surmavalt ohtlik, kuid samas nõtkes. Selline, kes tunneb end kodus maailma igas ohukoldes.

„Mida sina siin teed?“ küsis mees.

„Siin“ all pidas mees ilmselt silmas Fool's Goldi, mitte laohoonet.

Felicia ajas selja sirgu armetus katses näha välja suurem ja olukorda valitsev. Nagu kass, kes ajab selja kaardu ja karva puhevile. Kuid ta kartis, et ei hirmuta Gideoni sugugi rohkem kui turtsuv kass.

„Ma elan nüüd siin.“

„Seda ma tean. Pidasin silmas, et mida sa siin laohoones teed?“

„Ah soo.“

Ootamatu reaktsioon, mõtles Felicia ega tundnud end ühtäkki enam sugugi nii kindlalt. Ämblike pärast. Nende võim oli kaugeleulatuv. Ta oli kavatsenud Gideoniga kohtumist mitu kuud vältida. Nüüd aga sattus ta mehega kokku juba viis nädalat pärast siia saabumist.

„Tööd teen,“ ütles Felicia mehe küsimusele vastates. „Kust sa teadsid, et ma siin elan?“

„Justice rääkis.“

„Jah?“ Seda polnud ta äripartner talle küll maininud. „Milal?“

„Paari nädala eest.“ Gideoni suu tõmbus muigele. „Ta käskis mul end sinust eemal hoida.“

Mehe hääl, mõtles Felicia, üritades mitte anduda mälestustele, mis tõid talle meelde, mida mehe hääl talle tähendas. Kuigi kõige teravamad pidavat olema haistmismälestused, võib ka heli või fraas inimese teise aega viia. Felicia ei kahelnud hetkegi, et Gideoni lõhn võib ta ajas tagasi viia, kuid praegu tegi talle kõige suuremat muret mehe hääl.

Mehel oli madal ja seksikas hää. Kuigi see kõlas tobedalt, tuletas selle kõla ja rütm talle meelde šokolaadi. Nüüd oli mehe hääle vibratsioon selline, mille peale joonduvad kindlasti kõik ämblikud. Tuleks...

Kuid ta aju mängis talle mehe sõnad uuesti ette ning ta heitis pea trotslikult kuklasse.

„Justice käsis sul end minust eemal hoida?“

Gideon kehtitas tugevat õlga. „Ta soovitas seda soojalt. Pärast seda, mis juhtus.“

Felicia pani raevunult käed puusa, kuid siis turgatas talle pähe, et Justice'ile keretäie andmine on palju parem plaan. Ainult et Justice polnud käepärast võtta.

„See, mis sinu ja minu vahel aset leidis, pole tema asi,“ teatas ta kindlalt.

„Sina oled tema pere.“

„See ei anna talle õigust toppida oma nina minu eraellu.“

„Mina küll pole märganud, nagu sa üritaksid mind üles otsida,“ märkis Gideon. „Arvasin, et sul pole tema... nina toppimise vastu midagi.“

„Asi pole nii,“ ütles ta, kuid mõistis siis, et tegelikult oli ta ju tõepoolest Gideoni vältinud, kuid mitte sel põhjusel, mis mees arvas. „See pole nii lihtne.“

„Seda on näha jah,“ tõde Gideon. „Nii et kõik on korras?“

„Miks ei peaks olema? Meie voodiseiklus oli nelja aasta eest.“ Felicia polnud aimugi, kas mees oli aru saanud, et ta oli neitsi, ning ta ei näinud vähimatki põhjust seda praegu mainida. „Meie koos veedetud öö... pakkus rahuldust.“ Kaugelt liiga vähe öeldud, mõtles ta meenutades, mis tundeid Gideon temas tekitas. „Mul on kahju, et Justice ja Ford järgmisel hommikul numbritoa ukse maha lõhkusid.“

Gideoni näkku sügenes lustlik helk. Felicia oli selle ilmega harjunud ning mõistis, et see tähendas seda, et tal oli õnnestunud seltskondlikke reegleid rikkuda või naljaga öeldut sõna-sõnalt tõlgendada.

Ta surus ohke maha. Tema lapsepõlv möödus teadlaste ja doktorantide seltsis. Ta teadis peaaegu kõike universumi algupärast ja võis ette valmistamata pidada maha faktidel põhineva loengu. Kuid inimestevahelised suhted olid keerulisemad. Küll ma olen alles koba, mõtles ta pahuralt. Ta lausus valesid asju või ta jutt kõlas nii, nagu oleks tegu nigelalt programmeeritud tulnukaga, kuigi tegelikult ihkas ta olla samasugune nagu kõik teised.

„Pidasin silmas, et kas sinuga on *praegu* kõik korras,“ täpsustas Gideon. „Sa karjusid. Sellepärast ma tulingi uurima, mis lahti.“

Felicia surus huuled kokku. Ta soovis vist juba tuhandendat korda elus, et saaks vahetada kolmkümmend IQ-punkti selle vastu, et oskaks inimesi paremini mõista.

„Kõik on parimas korras,“ vastas ta ja üritas naeratada. „Parem ei saagi olla. Suur tänu, et appi tulid – kuigi seda polnud vaja.“

Gideon lähenes talle sammukese. „Ilusat naist aitan alati suurima rõõmuga.“

Flirt, mõtles Felicia, uurides automaatselt mehe pupille, et näha, kas tegu on siiraste sõnadega või pelgalt viisakusega. Kui mees tunneb seksuaalset tõmmet, siis lähevad ta pupillid suureks. Kuid laos oli liiga pime, et midagi kindlat öelda.

„Mis sind karjuma pani?“ küsis Gideon.

Felicia hingas sügavalt sisse. „Nägin ämblikku.“

Üks kulm kerkis.

„Ämblik oli suur ja agressiivne,“ lisas ta.